

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΡΟΔΟΥ

Ταν ὁ κάλυξ μου ἴνοιξε καὶ τὸ ὥραι-  
ότερον τῶν χρωμάτων ἀνέλαμψεν  
εἰς τὸ φῶς καὶ ἡ γλυκυτέρα εὐωδία  
ἐχύθη πέριξ μου, ἦτο μία ἑσπέρα, μία  
γλυκεῖα ἑσπέρα τοῦ Μαΐου. Ὁ ἥλιος εἶχε  
κλίνει εἰς τὴν δύσιν του, ὅταν ἐνόησα  
καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ μόνον ἐπάνω  
εἰς τὰς θαλακρὸς κεφαλὰς τῶν βοιῶν  
καὶ τ' ἀπέραντα δάση τῶν ἐσώζετο ὁκό-  
μη μὲ τὸ ἀμφίδολον ἐρυθροπὸν φῶς του.  
Εἰς τὸν κήπον μου, ὅπου ἀπειρα ἀνθὲι  
ἐπεδείκνυν τὰς χάριτάς των, λεπτὴ σκιὰ  
εἶχεν ἀπλωθῆ καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀπέναν-  
τί μου καταπράσινους κάμπους. Μεταξὺ  
δῶν ἐκεῖ τῶν συντρόφων μου ἐγὼ ἦμην  
τὸ πλέον χαριτωμένον, τὸ ἐνόουν ἀπὸ τὸ  
περιέργα καὶ ζηλότυπα βλέμματά των καὶ  
ἐξ ἰδικῆς μου κρίσεως καὶ μάλιστα ὅταν  
ἐθεώρουν τὸν πρᾶσινον τρυφερώτατον  
κλώνον μου, τὸν ὁποῖον ἐστόλιζον δύο,  
τρία μὲν ὑμνοκάκι· μὲ τὴν κορυφήν του  
μόλις κοκκινισμένην...

Σιγὰ, σιγὰ ἐχάθη καὶ ἀπὸ τὰ βουνα ὁ  
ἥλιος καὶ ἡ δροσερά αὔρα ἤρχισε νὰ ψυφῇ  
ψυχροτέρα καὶ σφοδρότερα. Εἶχον γύρω  
ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὰ πράσινα  
φύλλα τῆς τριανταφυλλιάς μου, ὅταν ἕνα  
ἐλαφρόν, ἐλαφρὸν περιπάτημα καὶ ἕνα  
φουρψούρισμα ὡδὴν ψύχημα ἀέρος μ' ἔκα-  
με ν' ἀνασηκωθῶ καὶ νὰ κυττάξω γύρω  
μου. Εἶδα ἐρχομένην πρὸς τὸ μέρος μου  
τὴν Ἀνθοῦλα, τὴν χαριτωμένην κηρὰν  
τοῦ κήπου μὲ γλυκὴ γλυκόγελον εἰς τὰ  
χεῖλη της, μὲ τὰ χυτὰ σγουρὰ μαλλιά της  
καὶ μ' ἕνα τριανταφυλλένιο, ὡς τὸ χρῶ-  
μά μου, φόρεμα. Μ' ἐπλησίασε καὶ ἀφ' οὗ  
μὲ παρετήρησε μίαν στιγμὴν ἠπλώσε τὸ  
λευκὸν καὶ μαλακὸν χεῖρ της καὶ τίκ!  
μ' ἔν λυγίσμα τοῦ τρυφεροῦ κλώνου μου  
μὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς μη-  
τρός μου καὶ ἀπὸ τὰ ῥόδινα ἀδελφάκια  
μου.

Τὴν πρῶτην μου φρίκην διεδέχθη ἀμέ-  
σως τελεία ἀναθάρρησις ὅταν εὐρέθην εἰς  
τὰς μικρὰς καὶ ἀκάκους χεῖράς της, καὶ  
πόσον ἐθεώρουν τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχι-  
σμένον καὶ πόσον μοῦ ἐφαίνετο ἀνοστός  
πλέον ἢ ἀγκαθωτὴ ἀγκαλιά τῆς μητέρας  
μου ὅταν μὲ ἐδέχθησαν τὰ μαλακὰ καὶ  
καμπυλωμένα ἐκεῖνα στήθη τῆς παρ-  
θένου.

Μὲ τὶ λαχτάρᾳ ἤκουον τοὺς ὑσυχούς  
παλμούς τῆς καρδίας της καὶ μὲ ποῖον  
καμάρι ἀναιδοκατέβαινα, ὡδὴν βαρκοῦλα  
σὲ λεπτοχαρακωμένη θάλασσα, εἰς τὸν  
κάθε ἀνασαδμόν της...

Τὸ δυστυχισμένον! Ἐχὼ τὸ θάρρος καὶ  
τὴν γενναιοψυχίαν ν' ἀνοπολῶ τὰς στι-  
γμὰς ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας μοῦ εἶχε χαρί-  
σει ἡ μαῦρη μοῖρα διὰ νὰ αἰσθανθῶ δρι-  
μυτέραν καὶ ἀλγεινότεραν τὴν κατόπιν  
ἐρημίαν καὶ καταθρόνεδίν μου.

✱

Κατάμαυρον σκοτάδι εἶχεν ἀπλωθῆ εἰς  
τὸν κόσμον καὶ ἐπάνω εἰς τὸν καθαρῶτα-  
τον καὶ διανυγέστατον οὐρανὸν ἀμέτρη-  
τοι χιλιάδες ἀστέρων ἐφογοδόλουν μὲ τὴν  
γλυκεῖαν, τὴν μυστικὴν τῶν λάμπων, ἥτις.  
ἀγνοῶ μὲ ποῖαν γλῶσσαν μυστηριώδη καὶ

οὐρανίαν μοῦ ὠμίλει. Ταραχὴ καμμία.  
Καὶ τὸ μακρυνὸν ἄσμα τῆς ἀηδόνος κα-  
ταφθάνον ἀσθενέστατον μέχρις ἡμῶν ἦτο  
τὸ τέλειον συμπλήρωμα μίᾳς τῶν γλυκυ-  
τέρων νυκτῶν.

Ὁ ἀὴρ ἂν καὶ ὀλίγον ψυχρὸς, ἦτο ἐν  
τοσοῦτῳ εὐάρεστος καὶ θωπευτικός, συμ-  
παρασύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ μεθυστικά  
ἀρώματα τῶν ἀνθέων.

Ἐκεῖ γυρτὸν εἰς τὰ στήθη της μὲ τὴν  
ἀπέραντον νεκρικὴν σιγὴν γύρω μου εἶχα  
λησμονήσῃ τὸν ἑαυτὸν μου, ὅτε διακτοὶ  
καὶ ἰσχυροὶ παλμοὶ τῆς καρδίας της μ' ἔ-  
καμαν νὰ συνέλθω τρομαγμένον.

Ἀφῆκε τὸ παρὰ θυρὸν ὅπου ἐστηρίζετο,  
κατῆλθε δρομαία τὴν κλίμακα καὶ μετ'  
ὀλίγας στιγμὰς εὐρισκόμεθα εἰς τὴν αὐ-  
λόθυραν.

Ἐν' αὐτῇ ἀνέμενε νεανίας ὑψηλοῦ ἀνα-  
στήματος, μαυροενδυμένος, μὲ μίαν χρο-  
δρὴν ῥάβδον εἰς τὴν ἀριστερὰν του χεῖρα.  
Ἐκαλῆσπερίσε τὴν Ἀνθοῦλαν ὡς τὴν εἶ-  
δεν, ἔτεινε τὴν δεξιάν του, τὴν ὁ-  
ποῖαν αὐτὴ μετὰ καταφανοῦς συγκινή-  
σεως ἔθλιψε καὶ ἤρχισεν εὐθὺς ὁμιλία γλυ-  
κεῖα, σιγαλή, μυστηριώδης... Ἐκ τῶν λό-  
γων των δὲν ἤρηνσα νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ-  
γαπῶντο· ὡς πρὸς τὴν καυμένην τὴν  
Ἀνθοῦλαν ἐγὼ μόνον ἦμην εἰς θέσιν νὰ  
βεβαιώσω τὴν ἀγάπην ἐκείσε εἰς τὴν καρ-  
δίαν της καὶ πόσον μεγάλος ἦτον ὁ πό-  
νος της...

Εἰς τὸ τέλος παρέστην μάρτυς καὶ με-  
ρικῶν φλογερῶν φιλημάτων καὶ φλογερῶ-  
τέρων περιπτύξεων, μεθ' ἧς, — θὰ ἐξακο-  
λουθῆσῃ ἂν καὶ ἡ συγκίνησις μὲ πνίγει  
καὶ ἡ ἀνάμνησις του μοῦ εἶνε τόσον σπα-  
ραξικάρδιος — ἔτεινε ἡ νεανίς ἐπάνω μου  
τὴν χεῖρά της, τὴν ἰδίαν χεῖρα, ἥτις μοῦ  
εἶχε χαρίσῃ τόσῃν εὐτυχίαν καὶ ἐκδαλοῦ-  
σά με ἡσύχως μὲ ἐδώρησεν εἰς τὸν ἐ-  
ραστήν της;

Ἀχ! τὸ ἄμοιρον! Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ  
φυλλαρροήσω εὐθὺς ὡς ἀπεχωρίσθην τῆς  
ἀγκάλης της, ὅτι τὸ ῥίγος τὸ ὁποῖον  
ἠσθάνθην ὡς εὐρέθην εἰς τὴν κορμιδοδόχην  
του νὰ μὴ μὲ ἀπομαράνῃ, νὰ μὴ μὲ θανα-  
τωθῇ;

✱

Μετὰ μίαν ὥραν, ἥς τὸ πλεῖστον εἶχο-  
μεν διέλθει ἐν τοῖς καφθερείοις καὶ τὸ ὑ-  
πόλοιπον εἰς μερικοὺς ῥεμβώδεις περιπά-  
τους ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως. εἰ-  
σπρόχόμεθα ἐντὸς ἐκτεταμένον κήπου ἐν  
τῷ ὁποίῳ ἐκτὸς τῶν ἀνθέων του μοῦ προ-  
σεῖλκυσαν τὴν προσοχὴν πολλὰ δενδρία  
καὶ δύο, τρεῖς καμρωμένοι λεῦκαι, τὸν  
κορμὸν μίᾳς τῶν ὁποίων περιέβαλλε μικρὰ  
στρογγύλη τράπεζα, παρ' ἧν ὀλίγα κα-  
θίσματα ἐφαίνοντο λησμονηθέντα ἀπὸ τῆς  
ἡμέρας.

Μόλις εἰσῆλθομεν καὶ ἰδοὺ ἐφάνη εἰς  
τὴν θύραν τοῦ κήπου μικροῦλα καὶ πε-  
ταχτὴ νεανίς, μ' ἕνα λευκὸ φόρεμα, κου-  
κουλωμένη σ' ἕνα μαλλιαρὸν μαῖον ἐ-  
πώμιον. Ἐτρεξεν ὁ νέος ὡς τὴν εἶδε,  
τὴν ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐ-  
κάθισαν πλῆσιον τῆς λεύκας πλατῆς, πλατῆς.

Δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ περιγράψω τὴν  
συγκίνησίν μου ἐκείνην τὴν στιγμὴν·  
κατηρώμην τὴν μοῖραν μου διότι δὲν μὲ  
εἶχε προικίδει δι' ἀνθρωπίνης γλώσσης ὁ-

πως καταστήσω κατάπτυστον τὸν δόλιον  
ἐκεῖνον!

Καὶ πρὸ πάντων ἐθλιβόμην κατάκαρδα,  
διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ τρέξω πρὸς τὴν  
ἡγαπημένην μου Ἀνθοῦλαν καὶ νὰ τῆς  
τὰ εἶπω ὅλα, ὅλα.

Ἀχ! Ἀνθοῦλά μου, Ἀνθοῦλά μου! Θὰ  
κατορθώσῃς ἄρα γε νὰ ἐννοήσῃς τὴν ἀ-  
πιστίαν του προτοῦ ὁ ἔρως σου σὲ παρα-  
στήρῃ;

Ἐν μέσῳ τῶν περιπτύξεων των, τῶν  
γλυκυτέρων λόγων, ἐν τῷ βραδμῷ τῆς  
ὀργῆς μου, τῆς ὑψίστης περιφρονήσεως  
πρὸς τὸν ἀπατεῶνα ἐκεῖνον, αἰφνης ἡ  
νεανίς ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἀποσπασθεῖσα  
τῆς ἀγκάλης του ἔστρεψε τὰ ἀγρία βλέμ-  
ματά της κατ' ἐπάνω μου καὶ εἶτα πρὸς  
ἐκεῖνον, χωρὶς νὰ ἐννοῇ νὰ τ' ἀποσύρῃ.

— Τὶ τρέχει, ἀκριδὴ μου; τὴν ἠρώτησε  
μειδιῶν.

— Δὲν τρέχει τίποτε.. ἀλλὰ ἕνα εὐμορ-  
φο, εὐμορφο τριανταφυλλάκι... Δι' ἐνὸς  
καγχασμοῦ ἐκεῖνος τὴν διέκοψε.

— Καὶ εἰμπορεῖ νὰ σὲ ἐμβόλῃ εἰς ταρα-  
χὴν ἕνα εὐμορφο τριανταφυλλάκι. ἀφ' οὗ  
ὅλαις ἡ τριανταφυλλίς εἶνε γεμάταις ἀπὸ  
τέτοια τριανταφυλλά καὶ εἰμπορεῖ νὰ κό-  
ψῃ κανεὶς ὅσα θέλει;

— Naί, μὰ καμμιὰ φορὰ ἔχουν κι' αὐτὰ  
τὴν ἱστορίαν των κ' ἐδῶ κάτω μοῦ λέγει  
πῶς καὶ τὸ δικό σου... Ἀλλ' εἴτε ἀλήθεια  
λέγω, εἴτε εἶνε ψευδεῖς καὶ ἀπλᾶ ὑπο-  
ψίαι τοῦ ἔρωτός μου, θὰ μοῦ κάμῃς μιὰ  
χάρι. Πέταξέ το αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο!

— Καὶ τὴν θ' ὠρεῖς χάριν;

Καὶ ἰὼ βιαίον κινήματος μὲ ἤρπασε  
καὶ μὲ ἐξεσφενδόνισεν...

Ὅταν συνῆλθα εἶδα ὅτι δὲν εἶχα πάθει  
τίποτε. Ἐνα μπουμπουκάκι μονάχα εἶχεν  
ἀποκοπῇ κατὰ τὴν ἐκσφενδόνισιν, καὶ  
τίποτε ἄλλο. Ὁ κλώνός μου εὐρέθη ἐντὸς  
ἀκαθάρτου λάκκου πλήρους ὕδατος, ὅπερ  
μὲ διατρεῖ μέχρι τοῦδε.

Ἀλλὰ τὰ φύλλα μου πλέον ἔχασαν τὴν  
ικμάδα των, ἔχασαν καὶ τὸν γλυκύν των  
χρωματισμόν καὶ τὴν γλυκυτέραν εὐω-  
δίαν των· μόλις κρατοῦνται, καὶ δὲν πε-  
ριμένω πλέον ὅπως τελειώσουν τὰ βάσα-  
νά μου παρὰ τὸ πάτημα τοῦ τυχόντος  
ζῴου ἢ ἐν ἀγρίον φύσημα ἀνέμου...

ΚΩΣΤΗΣ ΔΗΜΑΔΗΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐν τῇ οἰκίᾳ χειρομάντιδος

— Κύριε, θὰ μοῦ δώσῃτε τρία γράμματα διὰ τὰ  
ὡς εἶπω τὴν τύχην σας.

— Ἰδοὺ, λαβε τε. Τώρα ὡς ἐγγήσῃ διὰ τὸ  
μέλλον εἰπέ μου ὀλίγα ἐκ τοῦ παρελθόντος βίου  
μου.

— Δὲν ἐπῆρξατε ἀτυχὴς εἰς τὸν γάμον;

— Οὐδέποτε ἐνυμφεύθην.

— Πιθανὸν νὰ ἡπατήθην. Δὲν ἐκάματε πολλὰ  
καὶ μακρινὰ ταξείδια;

— Δὲν τὸ ἐκούνησα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

— Δότε μου τὴν χεῖρα σας ὥστε δυνήθω νὰ ἴδω  
καλλίτερα. Ἄ, μάλιστα. Δὲν ἐχάσατε χρήματα  
τώρα ἰσχυράτως;

— Naί, ἀλήθεια, ἔχασα τὰ τρία γράμματα ποῦ  
σοῦ ἔδωκα πρὸ ὀλίγου.